

Lust
in real life

Kvinnors sexuella fantasier

NANCY FRIDAY

Lust
in real life

Kvinnors sexuella fantasier

NANCY FRIDAY

Nancy Friday

Kvinnors sexuella fantasier

LUST

Kvinnors sexuella fantasier
är översatt från engelska av Natassja Heimbrand efter
Women On Top
Copyright © 1992, 2020 Nancy Friday och LUST
All rights reserved
ISBN: 9788726324068

1. E-boksutgåva, 2020
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med LUST samt
med författaren.

Till Mary Lexington i Kentucky
och till min älskade Norman

*Utan denna lek med fantasin har
inget kreativt arbete kunnat
födas. Vi står i omätlig skuld
till vår fantasi.*

Carl Gustav Jung
Psykologiska typer, 1923

Del Ett

Rapport från den erotiska scenen

DET ÄR EN UNDERLIG TID att skriva om sex. Det är inte alls som i slutet av 1960-talet och 1970-talet då luften var laddad med sexuell nyfikenhet, då kvinnors liv förändrades i jordskredstakt och utforskningen av den kvinnliga sexualiteten – ja, den prioriterades lika högt som kampen för ekonomisk jämställdhet.

Dagens sexuella klimat är dystert. Borta är de livliga diskussionerna och de skriftliga debattinläggen om sex som en del av vårt samhälle. AIDS, anti-abortgrupper och den oroväckande ökningen av oönskade graviditeter får sex att framstå som mer riskabelt än lustfyllt.

Ett stort antal unga män och kvinnor gjorde sex till en brännande fråga för tjugo år sedan, men när det längre fram blev dags att ta itu med "allvarligare" saker drog de täcket över huvudet på den sexuella revolutionen. Idag låter de påskina att de överdrev alltihop för tjugo år sedan. Likt fromma kalvinistiska barn straffar sig etablissemanget nu för sina syndiga utsvävningar och vänder självrättfärdigt ryggen mot sex. Eftersom de ännu tillhör den majoritet som stiftar lagar och skapar rubriker, tar de för givet att de talar för alla.

De känner inte kvinnorna i den här boken.

Merparten av dessa kvinnor befinner sig i tjugoårsåldern, och tillhör den generation som följde i kölvattnet på den sexuella revolutionen och den till en början livskraftiga kvinnorörelsen. Deras röster förefaller tillhöra en ny sorts kvinnor jämfört med de som

medverkade i *My Secret Garden*, min första bok om kvinnors sexuella fantasier. Den gavs ut 1973 och har sedan dess getts ut i 20 upplagor i USA och översatts till många språk. Dessa unga kvinnor har alla läst denna bok och tagit lärdom av den, men de accepterar sina egna sexuella fantasier som en naturlig förlängning av det verkliga livet. Och hur skulle det kunna vara annorlunda, med hänsyn till den unika period i kvinnans historia då de växte upp?

För dem lever de explosiva känslor vi släppte loss på 1970-talet i allra högsta grad. De har aldrig upplevt ett sexuellt avbrott, en ner-kylningsperiod. Sex är något man tar för givet, en energi man inte kan avleda för att ägna sig åt "viktigare saker". Deras sexuella fantasier avspeglar på ett häpnadsväckande sätt deras beslutsamhet att inte undvara något.

Här finns en kollektiv föreställning som inte kunde ha existerat för tjugo år sedan, då kvinnorna inte hade något eget språk, inget tillstånd och ingen gemensam identitet de kunde använda sig av för att beskriva sina sexuella känslor. Dessa första röster var trevande och skuldbelagda, inte för att de hade gjort något fel utan helt enkelt för att de vågade erkänna det onämnbare: att de hade erotiska fantasier som eggade dem sexuellt.

Mer än någon annan känsla präglade denna skuldmedvetenhet berättelserna i *My Secret Garden*. Hundratals kvinnor hittade på intriger för att komma över sin rädsla för att deras önskan om orgasm fick dem att känna sig som Dåliga Flickor. Allt detta försiggick inom dem, där ingen kunde få veta det. Men i det symbiotiska barnets hjärna visste modern det. Dottern kunde vara vuxen och ha egna barn, men om hon aldrig hade frigjort sig känslomässigt från den första person som haft full kontroll över henne, hur skulle hon då kunna veta vilken

som var moderns åsikt, och vilken som var hennes egen? Det var som om modern fortsatte att sitta med som domare under dotterns hela liv, och varnande hötte med fingret åt dotterns alla sexuella handlingar eller fantasier.

Det vanligaste skuldavlastande hjälpmedlet var den så kallade våldtäktsfantasin - "så kallade" på grund av att ingen våldtäkt, kroppslig skada eller förnedring ägde rum i fantasin. Det var underförstått att det som skedde var mot kvinnans vilja. Att säga att hon blivit "våldtagen" var det effektivaste sättet att komma förbi förbudet mot sex som hade inpräntats i henne sedan den tidiga barndomen. (Låt mig tillägga att kvinnorna betonade att det inte handlade om en undertryckt önskan. Jag träffade aldrig en kvinna som sade att hon verkligen ville bli våldtagen.)

Anonymitet hjälpte också. Männen i dessa fantasier var ansiktslösa främlingar som uppfunnits för att ytterligare säkra kvinnorna från inblandning, ansvar och möjlighet till ett förhållande. Dessa manliga varelser gjorde sitt jobb och försvann därefter. Att bli lägrad av en ansiktslös främling förtydligade ytterligare budskapet: "Det är inte mitt fel att jag njuter! Jag är fortfarande en Fin Flicka, mamma."

Den sexuella skuldkänslan har avgjort inte försvunnit, lika lite som våldtäktsfantasin har gjort det. Det ligger något mycket hantverksmässigt och pålitligt hos de traditionella knölar och dåliga människor vars påtvingade närvaro tillåter kvinnan att nå sitt mål, orgasmen. Men flertalet av kvinnorna i denna bok tar skuldkänslorna för givna, på samma vis som de inser faran i att köra bil snabbt. De har lärt sig att skuldkänslor kommer utifrån, t. ex. från modern eller från kyrkan. Sexuella känslor kommer inifrån, och är deras egen skapelse. Därför måste skuldkänslorna kontrolleras, bemästras och användas för att stegra spänningen. Om det förekommer en våldtäktsfantasi kan dagens kvinna lika gärna vända på

steken så att hon själv överväldigar och våldtar mannen. Sådana saker förekom inte i *My Secret Garden*.

Fantasin är den plats där sexlusten kämpar med motstridiga känslor, av vilka urvalet hämtas från våra individuella liv, våra tidigaste sexuella erfarenheter. Vilka förbjudna känslor växte vi upp med? I dessa nya fantasier utgörs de känslor som för det mesta styr berättelsen av vrede, en önskan om kontroll och beslutsamheten att uppleva största möjliga sexuella frigörelse.

Att våga erkänna sin vrede är något nytt för kvinnor. När *My Secret Garden* kom ut visade Fina Flickor inte sin vrede. De höll den inom sig och vände ilskan mot sig själva.

Vrede är fortfarande en svår känsla för kvinnor att uttrycka, främst beroende på att vi inte får någon vana av att uttrycka den i vårt första, och viktigaste förhållande, till modern. Men dagens kvinnor vet åtminstone att de har rätt att vara arga, och fantasin utgör en ofarlig lekplats där de kan rasa mot alla hinder som står i vägen för dem. Till att börja med vreden över svårigheten i att vara en sexuell varelse, plus allt annat som dagens kvinnor måste vara. Dessa nya kvinnor har inga förebilder eller ideal. De måste skapa sig själva. Ett av deras sätt att pröva nya roller är genom deras erotiska drömmar.

Missförstå mig inte - den här boken handlar inte bara om arga kvinnor. De kvinnor som kommer till tals här tar itu med hela registret av mänskliga känslor. Vrede är oupplösligt förknippad med lust såväl i verkligheten som i fantasin. Mäns sexuella fantasier är också fyllda av vrede i strid med erotiken. Skillnaderna i deras sexuella fantasier, jämfört med kvinnornas, beror främst på deras tidigaste erfarenheter av kvinnan/modern. Men vrede är en allmängiltig mänsklig känsla, och den är inte begränsad till ett enda kön, trots att historien fram till helt nyligen har låtit påskina det.

Jag kommer aldrig att glömma dessa kvinnor eftersom de har entusiasmerat och lärt mig mycket. "Ta vad ni vill ha!" säger de, och använder sin erotiska muskel för att förföra eller kuva allt eller alla som står i vägen för deras orgasm. De utnyttjar den kunskap som vunnits av en tidigare generation kvinnor, som inte kunde använda den själva, eftersom de fortfarande stod alltför nära de tabun de gjort uppror mot. Dessa nya kvinnor ser sin mor rakt in i ögonen och tvekar inte att få sin orgasm.

Jag har alltid trott att våra erotiska dagdrömmar är de verkliga röntgenbilderna av våra sexuella själar. Liksom våra nattliga drömmar förändras de när nya människor och situationer kommer in i våra liv och spelas ut mot vår barndoms primitiva bakgrund. En analytiker samlar på sina patienters drömmar likt guldmynt. Vi bör värdera våra erotiska fantasier lika allvarligt, eftersom de utgör komplexa uttryck för vad vi medvetet önskar och undermedvetet fruktar. Att lära känna dem är att lära känna oss själva bättre.

I likhet med en röntgenbild på ett brutet ben som hålls upp mot ljuset, avslöjar en fantasi den hälsosamma linjen i mänsklig sexuell lust. Den visar var denna medvetna önskan att känna sexualitet har knäckts av en rädsla som är så gammal och hotfull att den utgör en undermedveten börda. Som barn fruktade vi att den sexuella känslan skulle leda till att vi miste kärleken från någon som vi var helt beroende av; skuldkänslorna, djupt och tidigt inrotade, vaknade eftersom vi inte ville att den förbjudna sexuella känslan skulle försvinna. Nu är det fantasins uppgift att lotsa oss förbi rädslan, skulden och ångesten. De rollfigurer och intriger vi skissar fram i fantasierna tar upp det mest förbjudna, och med hjärnans allomfattande makt får vi det förbjudna att arbeta i vår tjänst så att vi för ett ögonblick kan få orgasm och lättnad.

I denna bok får vi för första gången tydliga belägg för att kvinnors erotiska fantasier har förändrats i samklang med det som har hänt under de gångna åren. De är inte endast enkla onanifantasier, hämtade ut porrtidningar, utan lysande insikter i det som motiverar oss i det verkliga livet – ledtrådar till vår identitet som är lika värdefulla som våra nattliga drömmar.

Detta är inte en vetenskaplig studie. Jag har själv valt att inte bli filosofie doktor, utan behållit författarens frihet. Dessutom har jag alltid haft den uppfattningen att kvinnor anförtror mig saker som de aldrig tidigare nämnt för någon på grund av att jag är Nancy och inte dr Friday. Denna bok, jämte *My Secret Garden* och *Forbidden Flowers*, tillsammans med dess uppföljare, representerar en unik krönika över kvinnors sexuella fantasier. Innan *My Secret Garden* gavs ut hade det inte skrivits något om ämnet. Man hade förmodat att kvinnor inte hade sexuella fantasier.

Fantasierna i *Kvinnors sexuella fantasier spänner* över åren mellan 1980 och 1990. De är utvalda från intervjuer och brev som jag fått som svar på en inbjudan till kvinnor att medverka i en kommande bok om kvinnors sexuella fantasier. Denna inbjudan stod att läsa längst bak i *My Secret Garden* och *Forbidden Flowers*. Jag uppgav ett postboxnummer och utlovade anonymitet.

De medverkande kvinnorna och jag bildar kanske en egen samhällsgrupp: Jag är tillräckligt fascinerad av sexualiteten för att skriva om den. De är tillräckligt intresserade för att läsa mina böcker och därefter skriva till mig av anledningar som sträcker sig från behovet av att befästa sin sexualitet – ”Jag undertecknar med mitt riktiga namn, eftersom jag vill att du ska veta att jag existerar!” – till den exhibitionistiska njutningen i att se sina egna ord i

tryck. Men det råder inget tvivel om att de som har skrivit talar för en långt större befolkningsgrupp.

Jag har valt att dela upp fantasierna i tre kapitel med de huvudteman som främst dök upp i de tusentals brev och intervjuer jag samlat: kvinnor med kontroll, kvinnor med kvinnor och sexuellt omätliga kvinnor. Jag har ordnat dem i kronologisk följd för att vi ska kunna se hur förändringarna i samhället har påverkat de erotiska föreställningarna.

Låt mig berätta hur jag kom in på det här ämnet. I slutet av 1960-talet valde jag att skriva om kvinnors sexuella fantasier på grund av att det var ett outforskat ämne, en pusselbit som saknades, och jag blev mycket förtjust i grundforskning. Jag hade själv sexuella fantasier och förmodade att även andra kvinnor hade det. Men när jag talade med vänner och människor i förlagsbranschen, sade de att de aldrig hade hört talas om kvinnors sexuella fantasier. Inte heller fanns det en enda referens till kvinnors sexuella fantasier i kartoteken på New York Public Library, Yaleuniversitetets bibliotek eller British Museums bibliotek, vilket innehåller åtskilliga miljoner titlar. Trots mitt sökande hittade jag inte en enda rad om de sexuella föreställningarna hos hälften av världens befolkning.

Men förläggarna var intresserade eftersom världen under denna period av historien plötsligt blivit nyfiken på sex och i synnerhet på kvinnors sexualitet. Förläggare skrev i rasande takt kontrakt med alla författare som kunde hjälpa dem att kartlägga denna oupptäckta kontinent som kallades Kvinnan.

Jag har ett tydligt minne av den förste förläggare som refuserade *My Secret Garden*. När jag förklarade den uppläggning jag hade tänkt mig tillsammans med några exempel på fantasier, formligen dreglade han. "Kvinnors sexuella fantasier!" utbrast han saligt och tiggde mig sedan

om att genast skicka dem till honom. Innan dagen var över hade manuset skickats tillbaka till min lägenhet i ett dubbelt förseglat kuvert. Vad hade han väntat sig? Det kommer jag aldrig att få veta, men denna ritual upprepades av nästan alla förläggare i New York. Låt mig snabbt tillägga att även de kvinnliga förläggarna hatade beviset för att kvinnor verkligen fantiserade.

Detta berodde inte på att de var oskuldsfulla, utan helt enkelt på att de ville fortsätta att förtiga något de alltid hade känt till i det tysta: Vi kvinnor fantiserar i lika hög grad som män, och våra fantasier är inte alltid rumsrena. Vi känner till allt långt innan vi är redo för det, och därför klamrar vi oss fast vid våra förnekanden.

Vad beträffar den vetenskapliga världen upplyste dussintals psykologer och psykiatriker, som jag intervjuade, mig om att jag befann mig i en återvändsgränd. "Endast män har sexuella fantasier", sade de till mig. Så sent som i juni 1973, samma månad som *My Secret Garden* gavs ut, tryckte den toleranta tidskriften *Cosmopolitan* en förstasidesartikel av den lika tolerante och framstående dr Allan Fromme. Där kunde man läsa: "Kvinnor har inga sexuella fantasier ... Skälet till detta är uppenbart: Kvinnor har inte uppfostrats att njuta av sex ... kvinnor är i gemen helt blottställda på sexuell fantasi."

Till en början besannade de kvinnor jag intervjuade dr Frommes profetia. "Vad är en sexuell fantasi?" kunde de undra, eller: "Vad menar du med att antyda att jag har sexuella fantasier? Jag älskar min man!" eller "Vem behöver fantisera? Mitt sexliv är toppen". Till och med de mest sexuellt aktiva kvinnorna jag kände, som ville ingå i undersökningen, ansträngde sig för att förstå, men skakade därefter på huvudet.

Sedan började jag förstå vilken makt det ligger i att andra kvinnor ger sitt tillstånd. Inte förrän jag berättade

för dem om mina egna fantasier började de förstå vad jag menade. Ingen man, särskilt inte dr Fromme, kunde ha övertalat dessa kvinnor att blotta sitt förmedvetna - medvetandenivån mellan det undermedvetna och det medvetna - och avslöja den fantasi de upprepade gånger hade njutit av och därefter förträngt. Endast kvinnor kan frigöra andra kvinnor. Endast andra kvinnor ger dem tillstånd att vara sexuella, att vara fria att bli allt vi vill, när tillräckligt många kvinnor säger till varandra att det går för sig.

Efter tre års långsamt fortskridande forskning - intervjuer på tu man hand, tidskriftsartiklar som inbjöd kvinnor att medverka, annonser i allt från Village Voice till The Times i London (tidningen New York Times var alltför pryd för att ta in annonsen) - publicerades *My Secret Garden* i juni 1973. Efter utgivningen kom en sista salva från massmedia, som anklagade mig för att ha hittat på hela boken och alla fantasier som ingick i den. (Clevelandstidningen Plain Dealer recenserade boken på sina sportsidor, ett sista defensivt ramaskri.)

Men inom loppet av några få månader verkade det som om kvinnors erotiska fantasier alltid varit en naturlig del av våra liv, och det i så hög grad att annonsörer började använda fantasin som ett säljargument innan året var över. Dagens kvinnotidningar, filmer, böcker och TV-program använder fantasin för att förklara och göra en kvinnogestalt trovärdig. När man tänker på det är det häpnadsväckande hur snabbt kvinnors fantasier har inlemmats i vår allmänna kunskap om kvinnan.

Allt handlar om att välja rätt tidpunkt. När det finns ett absolut behov av att få veta något, när ett intellektuellt tomrum måste fyllas, kommer vi att acceptera det vi endast för några ögonblick sedan förnekat i sekler. År 1973 sammanföll en rad sociala och ekonomiska strömningar

som tvingade kvinnorna att förstå sig själva och förändra sina liv. Deras sexuella identitet var en avgörande felande länk. Tiden var inne att lyfta undan förtryckets dok från kvinnors sexuella fantasier.

Fyra år senare skulle historien upprepas med *Sådan mor, sådan dotter*. Det var en bok som vuxit fram direkt från *My Secret Garden*, där källan till kvinnors oerhörda skuldkänslor inför sex ifrågasattes. Till en början möttes denna senare bok av ett våldsamt motstånd både från förläggare och läsare. "Jag kastade din bok tvärsöver rummet!" "Jag vill döda dig!" var typiska kommentarer från läsarna. Men därefter följde en kedjereaktion när en kvinna sade åt en annan att läsa boken som handlade om det onämnbara: förhållandet mor/ dotter (ytterligare ett ämne som det inte fanns en rad skriven om på biblioteken). Om vi skulle kunna förändra de upprepade mönstren i kvinnors liv, måste vi uppriktigt acceptera de vi följt med henne/modern. Som sagt, rätt val av tidpunkt.

Vad var det då som utgjorde ett sådant hot mot vår insikt i mänsklig psykologi att vi så länge förnekade möjligheten att kvinnor har en kraftfull sexuell identitet, ett individuellt erotiskt minne?

Svaret är lika gammalt som forntida myter: rädslan för att kvinnors sexuella lust ska vara lika stor – kanske till och med större – än männens. I grekiska myter diskuterar Zeus och Hera denna fråga. Zeus, som hävdar att kvinnans sexualitet överträffar mannens, vinner debatten genom att låta hämta en uråldrig siare som i tidigare liv varit både kvinna och man.

I verkligheten är vi lika motvilliga att alltför ingående diskutera mannens sexuella potens, makt och överlägsenhet. Vi säger att män "behöver" sex på ett sätt som inte kvinnor behöver det. Detta är givetvis en absurd tanke. Det var det patriarkaliska samhället som för att

överleva och behålla sin makt behövde tro på manlig sexuell överlägsenhet, eller rättare sagt kvinnans asexualitet. Hur skulle mannen kunna dra ut i krig eller arbeta i industrin om halva hans hjärna fruktade att han samtidigt gjordes till hanrej, att hans kvinna var hemma – eller ännu värre, inte var hemma – och tillfredsställde sin omätliga lust? Till och med hennes händer på hennes egen kropp fyllde honom med gnagande misstänksamhet, eftersom den väckte den eld han fruktade att han inte skulle kunna släcka.

Om mannen inte fruktade kvinnans sexualitet så mycket, varför skulle han då ha kväst den och förvisat sig själv till ett liv med en sexuellt likgiltig, tråkig fru och tvingat sig att gå till prostituerade? Att kombinera sex och familjekärlek i en enda kvinna gjorde henne alltför kraftfull, och honom alltför liten.

Kvinnor anammade mannens värdering av hennes sexualitet så fullständigt att vi började bedöma oss själva efter hans behov: ju mindre sexuell kvinnan var, desto trevligare var hon. Vi fortsatte hans polisarbete och blev varandras fångvaktare.

Det är ironiskt att vi själva gjorde det möjligt för samhället att föreställa sig oss som törnrosor som endast kunde väckas sexuellt av en mans kyss. En saga som vi uppfostras med, en myt som diktats ihop för att dämpa den oerhörda rädslan för att vi inte alls sover utan är klarvakna, heta, hungriga efter sex, med en så omätlig sexlust att vi skulle kunna undergräva det ekonomiska systemet, protestantismens arbetsmoral, samhällets ryggrad, och i slutändan göra männen svaga och dominera dem helt.

Därför delades kvinnor på ett betryggande sätt upp i madonnor och horor, den ena för att bli hustru och mor, den andra för att ligga med. Män kan fantisera om sexuellt glupska kvinnor (det är deras favoritfantasi), men när

drömmen blir verklighet – som den flyktigt blev på 1970-talet – och hon står där med händerna på höfterna och skjuter fram sitt underliv mot hans ansikte, då vaknar hans djupaste skräck: Kan han tillfredsställa henne, eller kommer han att bli lika liten och maktlös som han en gång var inför sin första stora kärlek, modern?

Kvinnor levde med de kluvna begreppen Fin flicka/Dålig flicka tills ekonomiska krafter på 1960-talet stegrades till en kulmen som exploderade i kvinnorörelsen och den sexuella revolutionen. Dessa två sociala fenomen var så omedelbara att det verkade som om kvinnor hade väntat bakom kulisserna i århundraden, fyllda av uppdämda känslor, frustrerade, med hela vår enorma energi nätt och jämnt under kontroll.

Under denna korta period på 1970-talet och i början av 1980-talet, tycktes många kvinnor njuta av både sex och arbete. Jag önskar att jag kunde återskapa denna verkligt spännande känsla för de av er som är för unga för att ha upplevt dessa år, eller de av er som har glömt dem. Det kallades för en sexuell revolution. Vi som deltog i den var övertygade om att det vi sade och gjorde var fria sexuella handlingar som för alltid utplånade de skuldtyngda värderingar våra föräldrar haft och som vi uppfostrats med.

Föga anade vi hur kort denna period skulle bli eller hur lång tid det tar att förändra sexuella tabun som ligger så djupt som de våra föräldrar hade lärt sig av sina föräldrar, eller hur snabbt många av våra revolutionärer skulle dra sig tillbaka, göra avbön och glömma.

Vi tittar på gulnade foton av oss själva dansande på scenen i *Hair*, marcherande sex i bredd För Kärlek eller Mot Krig, med styva och trotsiga bröstvårtor, och vi skrattar åt bilderna av våra tjugoåriga jag. En del av oss rodnar när våra barn frågar: "Är det verkligen du, mamma?"

Varför skyndar vi oss att förneka dessa år, behandlar dem som en villfarelse, som en vild, långvarig fest då vi drack för mycket. Annars skulle vi förvisso inte ha stannat så länge eller gjort vad vi gjorde. "Titta, mamma", säger våra handlingar. "Den stygga spriten, de stygga drogerna fick mig till det. Jag är fortfarande en Fin Flicka."

Faktum är att vi har blivit våra föräldrar. Inte de föräldrar vi älskade utan de delar av dem som vi avskydde: nejsägandet, skuldkänslorna och asexualiteten.

Och därför blir kvinnor mer karriärsugna och moderskap är åter på modet. Den känsliga frågan om sexualitet diskuteras inte. När par älskar med varandra nuförtiden fantiserar de om att tapetsera om sitt hus, köpa bilar och införskaffa materiella saker. Till och med i skolorna visar undersökningar att en partners karriär anses viktigare än att man fungerar bra sexuellt ihop. I en del undersökningar nämns sex överhuvudtaget inte.

En gång i tiden föreföll det som om kvinnorörelsens kamp för ekonomisk och politisk jämställdhet och den sexuella revolutionen var en och samma sak. Men de råkade helt enkelt bara infalla samtidigt. Samhället var mer beredvilligt att acceptera kvinnornas intåg på arbetsmarknaden än deras utveckling mot en fullödig sexualitet. Sällan diskuteras man sanningen att ekonomisk jämställdhet är mindre hotfull för samhället än sexuell jämställdhet.

Inte heller kan vi avfärda frågan om belöning, beröm och accepterande. Kampen för att bli ekonomiskt framgångsrik gör inte en kvinna till en Dålig Flicka. Puritanismen sitter i ryggraden och kan inte förlika sig med den mänskliga sexualiteten. Men den applåderar hårt arbete, till och med kvinnors arbete i det som en gång kallades för "mannens värld". Men att arbeta hårt med sin sexualitet när festen väl är över stämplar en kvinna som, om inte Dålig Flicka så

i alla fall en suspekt person - en övervintrad hippie, ett föremål för förakt och avund av andra kvinnor.

Det finns givetvis ännu en orättvis ekonomisk skillnad i den lön män och kvinnor får för samma slags arbete. Och kvinnor som konkurrerar med män förlorar oftare än de vinner. Dessutom finns det fortfarande splittringar bland kvinnor. Numera hör vi talas om det främlingskap som hemmafruar upplevde då media och omvärlden riktade sin uppmärksamhet på förvärvsarbetande kvinnor. I takt med att allt fler kvinnor försöker hinna med familj och hem i ett redan fulltecknat liv, får de förståeligt nog föga medkänsla från de kvinnor som aldrig övergett de traditionella värderingarna. Men oavsett vad som händer för övrigt har kvinnor åtminstone vunnit rätten att arbeta utanför hemmet en gång för alla.

Tyvärr kan man inte säga detsamma om den sexuella revolutionen. Långsamt och obevekligt håller den sociala malströmmen på att suga tillbaka kvinnorna ner i en form av sexuellt slaveri, och att beröva oss rätten till våra egna kroppar. Till och med när vi långsamt är på väg mot ekonomisk jämställdhet, är det förlusten av vår sexualitet som kommer att bli samhällets metod för att "hålla oss på vår plats". Det handlar i slutändan om vad samhället föredrar, och i vårt fall är det missionärsställningen.

Revolutioner förlorar som ett naturligt led mark så snart den inledande kraften börjar tryta. Detta gäller i synnerhet en kamp för jämställdhet för kvinnlig sexualitet, och är något som vi fruktar. Barnpassning och ekonomiska krav är självklara för kvinnor i förvärvslivet och i hemmet. Det finns endast ett annat krav på tid och energi, och det försonades man aldrig med från början. Sex. Kanske har dygnet helt enkelt inte tillräckligt många timmar. Att försörja sig själv kräver mycket energi. Det gör även en fortsatt ansträngning att upprätthålla en sexualitet som

vunnits sent i livet. Och vinner vi den i trettioårsåldern, tjugooårsåldern eller till och med i tonåren, så är det sent. Om vi måste försaka något är det den sexuella friheten, som vi aldrig känt oss trygga med (annars skulle vi ha använt de preventivmedel som gjorde vår revolution möjlig).

Låt mig understryka att det krävs stöd från båda könen för att det patriarkaliska systemet ska kunna bestå. Att det vacklade på 1970-talet berodde uteslutande på att tillräckligt många kvinnor slöt sig samman och högljutt krävde en förändring. Men denna allians bestod inte. Vi förlorade mycket av den kraft vi skulle kunnat ha som en sammanhållen grupp. De arga feministerna, som hyste föga sympati för män, eller de kvinnor som älskade män, satte näsorna i vädret när det gällde den sexuella revolutionen. Och båda lägren utestängde hemmafruarna, som hade hållit sig kvar inom kärnfamiljen och vilkas värderingar, behov och själva existens ignorerades.

Om vi inte delats av så många schismer skulle vi förmodligen haft lika lön och allt annat vi velat ha idag. Vi anklagar män för alla orättvisor som begås mot oss, eftersom det är enklare än att erkänna vår egen rädsla och vrede mot kvinnan/modern. Det är det nya kriget mellan kvinnor som har stärkt det gamla systemets barrikader.

Vad jag önskar är mer tid och en chans för män och kvinnor att finna en likvärdig fördelning av makt, och en bättre sexuell överenskommelse mellan oss än den våra föräldrar hade, som, med alla dess brister, åtminstone fungerade under en lång tid. Männen var problemlösare, de goda familjeförsörjarna, de sexuella varelserna, och kvinnorna - tja, vi vet vad kvinnor förmodades vara och göra. Åtminstone gällde samma regler för alla. Det skänkte en egendomlig trygghet. Hur betungande dubbelmoralen än var, var det den djupa övertygelsen om att den

existerade som höll ihop den. Vad samhället sade var också vad samhället menade, både medvetet såväl som på det djupaste undermedvetna planet.

När denna överenskommelse inte längre fungerar, är de nya möjligheterna och definitionerna inte lika djupt accepterade. Det kommer att ta flera generationer i anspråk. Och utan ett djupt socialt accepterande, hur kan då mödrar – även de som själva slogs för sexuell frigörelse – förmedla dessa nya idéer om hur kvinnor bör vara och handla till sina döttrar? Mödrar är förmyndare över vad som är rätt och fel. Om samhället ännu inte tror på sexuell jämställdhet, hur kan då modern förväntas utsätta sin dotter för risken?

Det har inte förflutit tillräckligt lång tid sedan vår kamp tog fart, för att vi ska vilja överge myten om manlig överlägsenhet. (Hur kan jag berätta för er hur lång tid det tog mig att överge mitt eget behov av att tro att män skulle ta hand om mig, till och med sedan jag vuxit upp till en kvinna som var fullkomligt kapabel att försörja både mig själv och en man, om det skulle behövas?)

I motsats till dessa dystra förutsägelser kommer en ny generation vars fantasier fyller denna bok. Bland deras förebilder finns de exhibitionistiska sångerskorna/artisterna på MTV. Där står Madonna med handen i skrevet och predikar för sina systrar: Onanera. Madonna är ingen manlig onanifantasi. Hon är en sexsymbol och förebild för andra kvinnor. Inte heller är hon bara en lesbisk fantasi – även om hon är det också – utan hon förkroppsligar snarare den sexuella kvinnan/yrkesarbetande kvinnan, och jag tror att man får plats med modern där också. Jag kan föreställa mig Madonna med ett barn i sin famn och ja, hon håller ännu handen i skrevet.

Jag betvivlar att män fantiserar om Madonna när de onanerar, såvida de inte drömmer om att kontrollera henne, kuva henne, hålla fast henne och visa henne vad "en riktig karl går för". Nej, hon är alltför mycket kvinna för de flesta män. När *Men in love*, min bok om mäns sexuella fantasier, publicerades för tio år sedan, var en av deras favoritfantasier bilden av en kvinna som onanerar tills hon får orgasm. Dessa män växte upp på 1950- och 1960-talen, och de längtade - åtminstone i fantasins trygga värld - efter kvinnor som var mindre sexuellt avtrubbade än Doris Day. På den tiden var det upphetsande att tänka att en kvinna kunde ha ett eget hemligt sexliv, att en kvinna skulle kunna dela på ansvaret för det sexuella samlivet. Det var upphetsande för männen eftersom det stod i så stark kontrast mot verkligheten.

Idag berättar många unga män för mig att den nya kvinnan är alltför skrämmande och krävande: hon vill ha alltihop, hon kanske till och med får alltihop. Den stackars pojken, den belägrade mannen - och med det avser jag inte för ett ögonblick att förringa hans urgamla rädsla för kvinnors otyglade sexuella begär. Dess djupaste rötter finns i hans kvinnodominerade barndom, alldeles som de gjorde för hans far och dennes far före honom, en tid då kvinnan hade all makt i världen över hans liv och som han aldrig kan glömma. Det ironiska är att männen anser att det är nödvändigt att "hålla oss på plats", eftersom de tror mer på vår makt än vad vi gör.

Om jag skulle peka på en tidpunkt då den sexuella strömmen stängdes av, skulle det bli då AIDS gjorde sitt fruktansvärda intåg. Denna fasansfulla epidemi har blivit syndabock för den sexuella tillbakagång och det bigotteri som redan var på gång. AIDS har avgjort skyndat på slutfasen för en sund sexuell nyfikenhet, men det var 1980-talets girighet som utdelade dödsstöten.

Sex står i motsatsförhållande till materiell girighet. Definitionen av girighet är ett omätligt begär som aldrig kan tillfredsställas, utan ständigt kräver mer näring. Till och med när människor har mer än de behöver, mer än de kan konsumera under en livstid, kan girigheten inte släppa efter på sin järnhårda beslutsamhet att äga mer och mer. Stelbenthet, en blick som alltid är på jakt efter mer – dessa är girighetens hantlangare, fiender till sex som ropar efter öppenhet, lättsamhet och kapitulation. För att parningsleken ens ska kunna inledas måste djuret åtminstone för ett ögonblick överge sin jakt på nötter och bär för att uppfatta den erotiska doften. Enkelt uttryckt finns det ingen plats för sex i en materiellt girig värld.

Det är därför detta är en så egendomlig tid att skriva om sex. Att sitta här efter en utekväll i sällskap med opinionsbildare och industripampar (som skulle rodna om jag påminde en del av dem att de en gång dansade halvnakna på scenen i *Hair*). Jag känner mig som en av de soldater som gått vilse i djungeln och ännu utkämpar ett krig som tagit slut för flera år sedan.

Tro inte att jag förväntar mig att denna bok ska undgå uppmärksamhet. Jag vet vilken min publik är. Trots att du och jag kanske inte är i majoritet, är vi många. Med tanke på kvinnornas ålder i denna bok förmodar jag att de flesta av er är yngre än fyrtio år. Den yngsta som medverkar i boken är fjorton år och den äldsta sextiotvå, men majoriteten av er som talar och skriver till mig om era sexuella fantasier är i tjugoårsåldern. Om ålder, äktenskap, moderskap, karriär – de dörrar som oftast stängs om sexlivet – kommer att hämma er sexualitet, återstår att se. Men jag tror att era sexuella liv kommer att anta en annan inriktning än de gjort för tidigare kvinnogenerationer.

Ni är de första som har vuxit upp i en värld tapetserad med sex. Reklampelare, böcker, filmer, videor, TV och

annonser hamrar obönhörligen in i er att sex är en självklarhet, och därför något positivt. Hur skulle ni kunnat undgå att bli frimodigare när det gäller sex? Ni har tillbringat era liv i en kultur som uppfann sex som ett säljmedel under den sexuella revolutionens glanstid. Trots att uppfinnarna själva kan ha retirerat till sina föräldrars asexuella regler, som de en gång revolterade mot, är vi ett av världens största konsumtionssamhällen och därför ovilliga att överge allt som säljer.

Det som kommer att avgöra er framgång med att vidmakthålla er nuvarande sexuella avspändhet, er beslutsamhet att inlemma er sexualitet i era liv, är en stark medvetenhet om att samhället ljuger. Vi kunde inte rimligtvis ha förändrat våra djupaste, mest betydelsefulla uppfattningar om sex på en enda generation. Bakom den tydliga spärrelden av sex insuper man medvetet ett annat budskap, som säger att sex enbart för njutnings skull är fel, omoraliskt och dåligt. Var medveten om denna undermedvetna sirensång som vill locka dig att åter bli mammas snälla lilla flicka, så kan du kanske förmedla ett mindre oklart budskap till dina barn. Om du inte tror på något annat, tro då på att det sexuella förtrycket aldrig sover, särskilt inte det sexuella förtrycket av kvinnor.

Jag drabbades själv av det för en tid sedan. Jag hade för avsikt att sammanställa min forskning om kvinnors sexuella fantasier för fem år sedan, när jag väl avslutat min senaste bok, *Svartsjuka*. Men när jag lämnade min skrivarlya efter år av kamp med avund, förakt, rädsla för att bli övergiven, vrede och girighet - alla besläktade med svartsjuka - befann jag mig i slutet av 1980-talet, och denna tids värderingar fick in mig på ett sidospår.

Jag minns hur jag en kväll satt bredvid en nyhetsuppläsare från TV vid en middag här i Key West, där jag numera arbetar. Han var där för att ägna sig åt fiske,

och nämnde att han hade läst *My Secret Garden*. Innan jag hann ge någon kommentar skyndade han sig att förklara att han hittat boken i ett hus som han och hans hustru hade hyrt i Martha's Vineyard. "Du förstår, den bara låg där i huset, det var *deras* bok ..." Var han rädd för att jag skulle tro att han köpt min bok och därefter gått hem för att onanera, en opinionsbildare som varje kväll syntes i miljoner TV-rutor i USA?

Jag började få den uppfattningen att folk inte var intresserade av sex längre. Nej, det är inte sant, det som hände var att jag ville att nyhetsuppläsaren skulle ta mig på allvar och beundra mitt arbete. Det var inte ett medvetet beslut, denna min tillfälliga nedvärdering av sex. Jag sällade mig helt enkelt tanklöst till sexmotståndarna, och utvecklades bakåt i några år. Jag ville inte bli accepterad av er som älskar mitt arbete, utan av dem som nedvärderar det.

I detta ögonblick står vi närmare varandra i anden än jag gör med mina medkämpar för tjugo år sedan. För det mesta läser de inte mina böcker. Två av mina närmaste kvinnliga vänner säger till mig att de inte har sexuella fantasier, vilket upplyser er om vilken kufisk figur jag, eller de, är, beroende på hur man ser det. De kan inte förstå min önskan att skriva vad en av dem kallar för "ännu en av dina onaniböcker, Nancy".

Det är inte snällt sagt, men var står det skrivet att vänner alltid är vänliga, i synnerhet kvinnliga vänner när det handlar om sex? Många av mina läsare har sagt att deras vänner inte skulle kunna förlika sig med tanken på att de onanerade. Gud förbjude sexuella fantasier. Det är helt enkelt så en del kvinnor fungerar. Det är i sin ordning om alla flickorna är sexuella varelser, eller om ingen av dem är det, men det är oacceptabelt att en av dem njuter av sex medan resten klarar sig utan det. Kommer ni ihåg de

oskrivna reglerna när vi var små? Ingen uttalade dem högt, men alla flickor visste vad de andra tolererade och vad som skulle få dem att stöta bort en.

Dessa regler existerar fortfarande. Dagens flickor stöter inte ut den flicka som har sex, men de gör det om hon älskar med två män, ifall de själva bara älskar med en man. De kan acceptera sex, men ändå fördöma en annan kvinna för att förvissa sig om att ingen får mer än hon är berättigad till. Aldrig uppträder vi kvinnor mer likt småflickor än när vi vägrar att skydda oss med hjälp av preventivmedel. Hur förklarar man för kvinnor att om vi förlorar makten över vår sexualitet, om vi misslyckas med att förmedla den till våra döttrar - då har vi vunnit slaget men förlorat revolutionen?

Det kallas avund, detta elaka föraktfulla öga som inte står ut med att se njutning, och särskilt då inte sexuell njutning, hos en annan person. Det är så här jag har kommit att förstå och uthärda min väns nedsättande kommentarer om mina "onaniböcker". Hon avundas mig för att jag skriver om sex - även om hon skulle förneka det våldsamt - och därför förringar hon mitt arbete. Det är acceptabelt att jag skriver om mödrar och döttrar, om svartsjuka och avund, kanske en ny roman, men inte om sexualitet.

Beror det på att sex är slöseri med tid, meningslöst och utan något bestående värde?

För några år sedan var jag på ett cocktailparty i Lexington i Kentucky, och stod ute på gräsmattan när en ung kvinna, som inte tillhörde vårt sällskap, kom fram till mig. Hon presenterade sig blygt och undrade om jag arbetade på en ny bok om kvinnors sexuella fantasier. Hon frågade om de förändrats. Fanns det nya idéer och bilder i kvinnornas hjärnor, scenarion som inte dykt upp i mina tidigare böcker?

Jodå, sade jag till henne, det finns en helt ny värld av kvinnors erotiska drömmar som har öppnats som svar på, och på grund av de verkliga förändringarna i kvinnors liv.

När jag förklarade vilka de nya idéerna var kunde jag se hur angelägen hon var, och den lättnad hon kände över att inte vara "den enda" som fantiserade om saker som inte nämndes i *My Secret Garden*. Vid något tillfälle vände jag mig om och insåg att alla de övriga gästerna hade samlats runt oss för att lyssna.

"I min bransch blir vi ideligen uppsökta av folk som vill ha information", sade en tidningsredaktör som stod i närheten, "men jag har aldrig förr sett en sådan kunskapstörst."

Den unga kvinnans namn var Mary, och jag har dedicerat denna bok till henne, eftersom hon påminde mig om att jag inte fick låta opinionsbildarna bedöma vikten av sexualiteten. Flertalet av de människor jag känner har inte lyckats lika bra som Mary med att integrera sexuellt accepterande i sitt liv - kanske beroende på att de är äldre, mer framgångsrika, mer fastlåsta i sina föräldrars värderingar, som de alltid hade kvar i bakfickan i händelse av att revolutionen inte skulle slå väl ut.

När vi förnekar våra fantasier har vi inte längre tillträde till den där underbara inre världen som utgör själva essensen av vår unika sexualitet. Detta är givetvis syftet för de som hatar sex, och inte drar sig för något, som citerar ur bibeln och andra skrifter för att hitta våra ömma punkter. Se upp för dem, mina vänner, eftersom de är tränade på att sälja skuld känslor. Era hjärnor tillhör endast er. Era fantasier, liksom de drömmar ni drömmer på natten, föds ur era egna liv, ur era tidigaste barndomsår såväl som ur vad som hände igår. Om de kan fördöma oss för våra fantasier, kan de spärra in oss för de handlingar vi utför i våra drömmar.

Avsikten med mina vänners ohövliga kommentarer beträffande mina böcker om sexualitet är att jag av ren skamkänsla borde sluta skriva dem. I era liv kommer inte alla att välkomna er sexualitet. Kom ihåg att det finns avund, särskilt bland kvinnor när det gäller sex. Köp inte deras skam och ge inte upp er sexualitet för att de ska kunna sova lugnare om nätterna.

Del Två

Hur man skiljer på sex och kärlek – en lovsång till onanin

DET HAR TAGIT MIG EN HALV LIVSTID och författandet av sex böcker, som alla åtminstone delvis berör sexualitet, att uppskatta den roll som onani spelar i våra liv, eller skulle kunna spela om vi inte bekymrade oss så mycket för denna enkla, privata handling.

Trots att det är den mest naturliga sak i världen – vår egen hand på vårt eget könsorgan gör något som skänker oss njutning utan att skada någon, den säkraste formen av sex som finns – känner vi oss skyldiga, och vår självkänsla minskar när den i stället borde öka av att vi behärskar och älskar oss själva.

När allt kommer omkring är onani inte något svårt att lära sig, som till exempel att spela fiol. Våra händer rör sig automatiskt mellan våra ben under vårt första levnadsår. Något, eller någon, stör kontakten med våra könsorgan på ett så tidigt stadium att flertalet av oss inte ens minns det. Ett budskap inpräntas i hjärnan, en varning så fylld av rädsla att vi fortfarande långt efter det att vi har blivit vuxna, till och med efter det att vi låtit en man föra in sin penis i oss och röra vid våra könsorgan, är tveksamma till att smeka oss själva. Vi kanske gör det ändå, men det är en kroppslig handling som strider mot påtryckningen från intellektet – denna känsliga rörelse med vårt finger är endast effektiv när hjärnan släpper taget om oss. Hur ljuvlig en orgasm än kan vara, ger den oss inte en känsla av